

**Sygn. akt VII P 44/23**

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2023 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Katarzyna Błażejowska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Artur Kluskiewicz

po rozpoznaniu w dniu 23 sierpnia 2023 r. w Bydgoszczy na rozprawie

sprawy z powództwa R. K.

przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w B.

o dodatek służbowy

oddala powództwo;

zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 70,20 (siedemdziesiąt 20/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

kosztami sądowymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sędzia Katarzyna Błażejowska

Sygn. akt VII P 44/23

## UZASADNIENIE

Powód R. K. wniósł do tutejszego Sądu pozew, w którym domagał się zasądzenia od pozwanego Skarbu Państwa – Aresztu Śledczego w B. kwoty 400 zł wraz z ustawowymi odsetkami tytułem dodatku służbowego za okres od 1 grudnia 2022 r. do 31 stycznia 2023 r. w uzasadnieniu podając, że Dyrektor Aresztu Śledczego na mocy decyzji z dnia 30 listopada 2022 r. oraz z dnia 30 grudnia 2022 r. obniżył powodowi dodatek służbowy o kwotę 200 zł za każdy miesiąc. Powód wskazał, że w okresie od listopada 2021 r. do lutego 2022 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim w związku z przebytą chorobą covid-19 oraz towarzyszącymi jej powikłaniami. Po zakończonym leczeniu odzyskał zdolność do pracy do końca maja 2022 r. i w lutym 2022 r. powrócił do prac w służbie więziennej. W maju 2022 r. został przeniesiony na inne stanowisko służbowe, a w czerwcu 2022 r. ponownie został skierowany na badania okresowe, w wyniku których nie otrzymał zdolności do pracy. W dniu 3 stycznia 2023 r. Komisja Lekarska Podległa Ministrowi Właściwemu ds. Wewnętrznych w B. wydała orzeczenie, w którym stwierdzono trwałą niezdolność powoda do służby. Powód nadmienił, że jego zwolnienie trwało w ciągłości od końca lipca 2022 r. do stycznia 2023 r. i było spowodowane wyłącznie sytuacją związaną z nieotrzymaniem zdolności do służby. Powód wskazał, że nie zgadza się z obniżeniem dodatku służbowego, gdyż jego wynagrodzenie miesięczne i tak było obniżone w związku z niezdolnością do pracy.

Natomiast rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 listopada 2018 r. w sprawie uposażenia zasadniczego funkcjonariuszy Służby Więziennej oraz inne przepisy prawa nie wskazują na informację, aby długotrwała absencja w służbie skutkowałą obniżeniem dodatku służbowego.

W odpowiedzi na pozew Skarb Państwa – Areszt Śledczy w B., reprezentowany przez radcę prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany przyznał, iż powodowi przyznano dodatek służbowy na kwotę 600 zł. Kwota dodatku służbowego została ustalona na podstawie § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 marca 2022 r. w sprawie dodatków o charakterze stałym uposażenia zasadniczego funkcjonariuszy Służby Więziennej. Następnie decyzjami z dnia 30 listopada 2022 r. i 30 grudnia 2022 r. dodatek ten został ustalony na kwotę 400 zł. Pozwany argumentował to tym, że wysokość dodatku ustala się z uwzględnieniem oceny wykonywania obowiązków służbowych, w szczególności biorąc pod uwagę prezentowaną inicjatywę i samodzielność w realizacji zadań służbowych, terminowość i efektywność podejmowanych działań, posiadane kwalifikacje i umiejętności wykorzystywane na zajmowanym stanowisku. Wpływ na ustalenie wysokości dodatku służbowego miała długotrwała absencja w służbie, która faktycznie skutkowałą brakiem realizacji obowiązków służbowych.

### **Sąd ustalił, co następuje:**

Powód R. K. w okresie od 1 maja 2007 r. do 25 stycznia 2023 r. pełnił służbę jako funkcjonariusz Służby Więziennej w Areszcie Śledczym w B., ostatnio na stanowisku starszego oddziałowego działu ochrony.

Okoliczności bezsporne, nadto dowód: świadectwo służby z dnia 25.01.2023 r. – k. 18 cz. C akt osobowych, przesłuchanie powoda (protokół skrócony) – k. 52-53

Dnia 29 marca 2022 r. Dyrektor Aresztu Śledczego w B. ustalił dla powoda uposażenie, w którym zawierał się również dodatek służbowy w wysokości 600 zł ustalony w zw. z § 6 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie dodatków o charakterze stałym do uposażenia zasadniczego funkcjonariuszy Służby Więziennej z dnia 15 marca 2022 r., oraz dodatek służbowy w wysokości 416 zł ustalony na podstawie § 6 ust. 2 przedmiotowego rozporządzenia zgodnie z zasadami realizacji podwyżki od dnia 1 stycznia 2022 r.

Dowód: decyzja Dyrektora AŚ w B. z dnia 29.03.2022 r. – k. 186 cz. B akt osobowych

W okresie od 27 lipca 2022 r. do 13 sierpnia 2023 r. powód przebywał na zwolnieniu lekarskim. Po tym dniu jednak nie odzyskał zdolności do pracy, gdyż został skierowany na badanie przez Komisję Lekarską Podległą Ministrowi Właściwemu ds. Wewnętrznych w B. w celu oceny stanu zdrowia oraz ustalenia fizycznej i psychicznej zdolności funkcjonariusza do służby. Orzeczeniem z dnia 3 stycznia 2023 r. komisja orzekła, iż powód jest trwale niezdolny do służby. W związku z orzeczeniem przez komisję lekarską całkowitej niezdolności do służby Dyrektor Aresztu Śledczego w B. rozkazem personalnym z dnia 25 stycznia 2023 r. stwierdził wygaśnięcie stosunku służbowego powoda.

Dowód: rozkaz personalny z dnia 25.01.2023 r. – k. 9 cz. C akt osobowych, orzeczenie komisji lekarskiej z dnia 3.01.2023 r. – k. 8-12, roczne karty ewidencji czasu pracy za rok 2022 i rok 2023 – k. 29-32, 66-67, przesłuchanie M. C. za stronę pozwaną (protokół skrócony) – k. 59-60

W związku z przedłużającą się nieobecnością powoda na służbie, spowodowaną stanem zdrowia, Dyrektor Aresztu Śledczego decyzjami z dnia 30 listopada 2022 r. oraz z dnia 30 grudnia 2022 r. ustalił dla powoda dodatek służbowy w okresie od 1 listopada 2022 r. do 30 listopada 2022 r. w kwocie 400 zł w zw. z § 6 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 marca 2022 r. Uzasadnieniem dla takich decyzji była ocena przez przełożonego powoda oraz Dyrektora Aresztu Śledczego w B., iż przesłanki uprawniające do przyznania dodatku służbowego, takie jak rzetelność, inicjatywa, sumienność i dyspozycyjność w okresie absencji powoda nie zaistniały. Ponadto powód nie był jedynym funkcjonariuszem, któremu w latach 2022-2023 obniżono dodatek służbowy z uwagi na niewykonywanie zadań służbowych w czasie nieobecności spowodowanej chorobą powyżej 30 dni.

Dowód: decyzje dyrektora AŚ w B. z dnia 30.11.2022 r. i z dnia 30.12.2022 r. – k. 188-189 cz. B akt osobowych, pismo pozwanego z dnia 5.07.2023 r. – k. 71, przesłuchanie M. C. za stronę pozwaną (protokół skrócony) – k. 59-60, zeznania świadka D. P. (protokół skrócony) – k. 75-76

### **Sąd zważył, co następuje:**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy i aktach osobowych powoda, których prawdziwości i wiarygodności strony nie kwestionowały w toku procesu. Sąd przeprowadził również dowód z zeznań świadka D. P., a nadto dowód z przesłuchania stron – powoda R. K. oraz stojącego za pozwanego Dyrektora Aresztu Śledczego w B. M. C.. Stronom oraz świadkowi Sąd nie odmówił wiarygodności ich zeznania były jasne, spójne i logiczne, a nadto korelowały z pozostałym materiałem dowodowym.

Zauważyć należy, iż niniejszej sprawie nie było co do zasady sporu co do stanu faktycznego. Rozstrzygnięcia wymagała ocena prawna, czy w związku z niezdolnością powoda do pełnienia służby oraz okresem usprawiedliwionej nieobecności miał prawo do obniżenia funkcjonariuszowi dodatku służbowego.

W pierwszej kolejności wskazać należy zatem, iż kwestie prawne związane z pełnieniem stosunku służbowego, statusem i wynagrodzeniem funkcjonariusza Służby Więziennej reguluje pragmatyka służbowa pod postacią ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (tekst jedn. Dz. U. z 2019 r. poz. 1427 ze zm., zwanej dalej „ustawą”) i tak zgodnie z art. 56 ust. 1 ustawy z tytułu służby funkcjonariusz otrzymuje uposażenie. Uposażenie funkcjonariusza, zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy, składa się z uposażenia zasadniczego i dodatków do uposażenia zasadniczego o charakterze stałym. Zgodnie zaś z art. 58 ust. 1 pkt 3 dodatkiem do uposażenia zasadniczego o charakterze stałym jest m. in. dodatek służbowy. W ust. 3 wspomnianego artykułu zawarto delegację do wydania rozporządzenia określającego warunki i tryb przyznawania dodatków do uposażenia zasadniczego o charakterze stałym, w szczególności wysokość tych dodatków, sposób ich obliczania, a w przypadku dodatku służbowego, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, także warunki jego obniżania, uwzględniając zakres obowiązków służbowych i ich specyfikę.

Przedmiotowe rozporządzenie wydał minister sprawiedliwości w dniu 15 marca 2022 r. (Dz. U. z 2022 r. poz. 663), gdzie w § 4 szczegółowo określono, że wysokość dodatku służbowego ustala się kwotowo; kwota dodatku służbowego nie może przekroczyć 60% otrzymywanego uposażenia zasadniczego i dodatku za stopień (ust. 1).

W § 5 ust. 1 rozporządzenia wskazano natomiast, że przy ustalaniu wysokości dodatku służbowego uwzględnia się:

1) na stanowiskach kierowniczych - prawidłowe wykonywanie obowiązków służbowych, rodzaj wykonywanych zadań i zakres ponoszonej odpowiedzialności, skuteczność w zarządzaniu posiadanymi środkami, terminowość i efektywność podejmowanych działań lub decyzji, umiejętność organizacji pracy, kierowania i sprawowania nadzoru, inicjatywę oraz zaangażowanie, a także posiadane kwalifikacje i umiejętności wykorzystywane na zajmowanym stanowisku;

2) na pozostałych stanowiskach służbowych - prawidłowe wykonywanie obowiązków służbowych, w szczególności inicjatywę i samodzielność w realizacji zadań służbowych, terminowość i efektywność podejmowanych działań, posiadane kwalifikacje i umiejętności wykorzystywane na zajmowanym stanowisku, a także powierzenie nowych lub dodatkowych obowiązków służbowych lub wystąpienie innej istotnej zmiany warunków służby związanej ze zwiększeniem obowiązków, wymagającej zaangażowania funkcjonariusza w wykonywanie zadań służbowych.

W § 5 ust. 2 rozporządzenia wskazano z kolei, że w przypadku okresowego powierzenia nowych lub dodatkowych obowiązków służbowych lub wystąpienia okresowej, innej istotnej zmiany warunków służby wymagającej zwiększenia zaangażowania funkcjonariusza w wykonywanie zadań służbowych można ustalić dodatek służbowy na czas określony. Zgodnie natomiast z § 7 ust. 1 rozporządzenia dodatek służbowy można obniżyć w razie zmiany lub ustania przesłanek, o których mowa w § 5 ust. 1 i 2.

Bezsporne w niniejszej sprawie było to, że powód był długotrwale niezdolny do służby z uwagi na stan zdrowia. Ponadto po wykorzystaniu zwolnienia lekarskiego dalej wykazywał absencję w pracy, gdyż nie odzyskał on zdolności

do jej wykonywania, aż do dnia zakończenia służby w dniu 25 stycznia 2023 r. W ocenie Sądu zatem przesłanki stanowiące podstawę przyznania funkcjonariuszowi dodatku służbowego ustały. Przepis z § 7 ust. 1 rozporządzenia wprost wskazuje na taką możliwość, a zatem była to suwerenna decyzja pozwanego, zgodna ze stanem prawnym i faktycznym, a więc nie można było jej zakwestionować

Nieuzasadnione było również stanowisko powoda, iż pozwany dopuścił się wobec niego dyskryminacji bądź nierównego traktowania. Pozwany wykazał bowiem, iż powód nie był jedynym funkcjonariuszem, któremu obniżono dodatek do uposażenia z uwagi na przedłużającą się absencje chorobową. Nie było również takiego funkcjonariusza, który był w takiej samej sytuacji jak powód i otrzymał dodatek w zwiększonej wysokości.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości, o czym orzeczono w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono natomiast w punkcie 2 orzeczenia z uwzględnieniem wyniku sprawy oraz art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Pozwany reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego i w związku z tym poniósł koszty jego wynagrodzenia w kwocie 72,50 zł. Wysokość przyznanych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego Sąd ustalił na podstawie § 2 pkt 1 w zw. z § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804).

O nieuiszczonych kosztach sądowych orzeczono w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 97 i 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 623 ze zm.). Obie strony procesu były z mocy prawa zwolnione od ponoszenia kosztów sądowych (art. 94 i art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy), a zatem w tej sytuacji brak jest podstaw do obciążania którejkolwiek ze stron tymi kosztami, które musiał w związku z tym ponieść Skarb Państwa.

Sędzia Katarzyna Błażejowska